

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 398/2018-41

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 29. januára 2019 v senáte zloženom z predsedu Rudolfa Tkáčika, zo sudkyne Jany Baricovej a sudcu Mojмира Mamojku prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Vajdom, Hviezdoslavovo námestie 201, Námestovo, pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Námestovo v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 88/2012 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Námestovo v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 88/2012 porušené boli.

2. Okresnému súdu Námestovo prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 88/2012 konal bez zbytočných prietáhov.

3. Okresný súd Námestovo je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia v sume 325,42 € (slovom trisťdvadsaťpäť eur a štyridsaťdva centov) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Jána Vajdu, Hviezdoslavovo námestie 201, Námestovo, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 398/2018-15 zo 16. októbra 2018 prijal na ďalšie konanie sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Námestovo (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 88/2012 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že v napadnutom konaní vedenom pred okresným súdom, v ktorom je sťažovateľ v procesnej pozícii žalovaného „o zaplatenie sumy 54 958,89 € s príslušenstvom“, dochádza k zbytočným prieťahom. Poukázal na to, že napadnuté konanie prebieha od 22. februára 2012, trvá teda už 6 rokov a 6 mesiacov a doteraz nie je právoplatne skončené.

3. Sťažovateľ podal 28. augusta 2015 predsedníčke okresného súdu sťažnosť na prieťahy v konaní. Predsedníčka okresného súdu v odpovedi na uvedenú sťažnosť uviedla, že vo veci bol 6. februára 2014 nariadený dohľad nad plynulosťou konania v pravidelných trojmesačných intervaloch a konanie po nariadení dohľadu prebiehalo

plynulo. Tiež uviedla, že zákonný sudca [REDAKOVANÉ] je dlhodobo práceneschopný a po uplynutí 6 týždňov jeho práceneschopnosti bude vec pridelená inému sudcovi, ktorý bude vo veci vzhľadom na nariadený dohľad priebežne konať.

4. Sťažovateľ tiež poukázal na to, že v predmetnej veci podaním z 15. júna 2016 podal ústavnú sťažnosť pre porušenie jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Uznesením ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 558/2016 zo 17. augusta 2016 bola táto sťažnosť odmietnutá.

5. Sťažovateľ uviedol, že vec nie je právne ani skutkovo zložitá a svojím správaním nespôsobil priesťahy v konaní, keďže z dôvodu jeho neúčasti nebolo odročené žiadne pojednávanie. V konaní je aktívny, riadne a včas reagoval na výzvy okresného súdu, podával odvolania, vyjadrenia a návrhy. Naopak, podľa jeho názoru žalobca spôsobil na začiatku predmetného konania zbytočné priesťahy tým, že v podanej žalobe uviedol nesprávnu adresu trvalého bydliska sťažovateľa ako žalovaného a okresnému súdu neoznámil, že sťažovateľ pracuje v zahraničí a v akom čase sa zdržiava v mieste trvalého bydliska, hoci mu tieto skutočnosti boli známe. Sťažovateľ tiež vytkol pasivitu a zdržiavaciu taktiku žalobcu v napadnutom konaní.

6. Pokiaľ ide o postup okresného súdu, sťažovateľ vytkol, že v napadnutom konaní sa uskutočnili iba dve pojednávania, a to 28. mája 2014 a 4. júna 2014, pričom od pojednávania konaného 4. júna 2014 sa vo veci riadne nekoná. Tiež uviedol, že ustanovený znalec podal znalecký posudok až po 7 a pol mesiacoch odo dňa vydania uznesenia súdu o nariadení znaleckého dokazovania, avšak okresný súd nepoužil proti znalcovi žiadne procesné opatrenie a ani mu neznížil znalečné. Okresný súd podľa sťažovateľa koná spôsobom, ktorému chýba účelnosť a efektívnosť, čo má výrazný vplyv na doterajšiu dĺžku napadnutého konania, a formálne vykonáva úkony, ktoré nevedú k meritórnemu prejednaniu a rozhodnutiu veci.

7. Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že okresný súd v napadnutom konaní porušil jeho základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby prikázal okresnému súdu konať

vo veci bez zbytočných prietáhov a zaplatiť sťažovateľovi finančné zadost'učinenie v sume 5 000 €, ako aj náhradu trov konania.

8. Na výzvu ústavného súdu sa podaním sp. zn. Spr 687/18 z 13. novembra 2018 doručeným ústavnému súdu 19. novembra 2018 vyjadrila k sťažnosti predsedníčka okresného súdu, v ktorom uviedla chronologický prehľad jednotlivých úkonov okresného súdu v danej veci, a tiež poukázala na nasledujúce:

„Už na základe sťažnosti žalobcu na prietahy v konaní podanú v roku 2014 (Spr 4504/14) bol vo veci nariadený dohľad nad plynulosťou konania. V roku 2015 bola opätovne podaná sťažnosť na prietahy v konaní a to žalovaným, ktorá bola vybavená predsedníčkou súdu pod Spr 4529/15 s tým, že vo veci je nariadený dohľad nad plynulosťou konania v pravidelných trojmesačných intervaloch a konanie po nariadení dohľadu prebiehalo plynulo a bez zbytočných prietáhov. V súčasnosti je dohľad vykonávaný v pravidelných lehotách.

K predĺženiu konania v tomto prípade prispela skutočnosť, že vo veci dvakrát došlo k zmene zákonného sudcu (od 2. 4. 2015 a k ďalšej zmene došlo od 20. 12. 2016) a to z dôvodu preloženia zákonného sudcu na iný okresný súd a tiež skutočnosť, že v období od 18. 9. 2015 do 17. 6. 2016 bola vec pre dlhodobú neprítomnosť zákonného sudcu pridelená na konanie zastupujúcemu sudcovi, ktorý vo veci vykonával len nevyhnutné úkony. Pokiaľ ide o skutkovú a právnu zložitosť sporu... k tomu uvádzam, že vec o zaplatenie náhrady škody titulom bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia je štandardnou súčasťou rozhodovacej agendy súdov vyžadujúcou si rozsiahlejšie dokazovanie po skutkovej stránke, nejde o právne zložitú vec (spor). Prekážky postupu súdu podľa § 161 CSP a ani prietahy, ktoré by boli spôsobené sťažovateľom zistené neboli.“

9. Predsedníčka okresného súdu vo vyjadrení vyslovila súhlas s upustením od ústneho pojednávania v konaní o prijatej sťažnosti v zmysle § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

10. K vyjadreniu okresného súdu zaujal na základe opakovanej výzvy ústavného súdu stanovisko aj právny zástupca sťažovateľa. Tento vo svojom podaní doručenom ústavnému súdu 17. januára 2019 uviedol, že okresný súd sa nevyjadril k príčinám

opakovaných zbytočných prietáhov v napadnutom konaní a neodôvodnil, prečo toto konanie trvá už 6 rokov a 11 mesiacov, hoci nejde o skutkovo a právne zložitú vec. Právny zástupca sťažovateľa tiež poukázal na to, že vzhľadom na judikatúru ústavného súdu nie je možné akceptovať obranu okresného súdu, že vo veci dvakrát došlo k zmene zákonného sudcu. Zároveň vytkol, že z vyjadrenia okresného súdu nie je možné zistiť, aký konkrétny dohľad nad plynulosťou konania bol v roku 2014 a 2015 nariadený predsedníčkou okresného súdu v danej veci, pričom deklarovaný dohľad je podľa neho čisto formálny a nevedie k odstráneniu prietáhov v konaní. Právny zástupca sťažovateľa vytkol aj to, že okresný súd v napadnutom konaní koná neefektívne a nesústredene a jeho konanie nesmeruje k meritórnemu rozhodnutiu veci.

11. Právny zástupca sťažovateľa zároveň vyslovil súhlas s upustením od ústneho pojednávania v konaní o prijatej sťažnosti v zmysle § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

12. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania v danej veci, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami, ako aj s obsahom súdneho spisu dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

13. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

14. Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov. Zároveň namieta aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. K porušeniu sťažovateľom označených práv malo dôjsť postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

15. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

16. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (i práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote) je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04, IV. ÚS 365/04).

17. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

18. Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z čl. 17 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), ktorý určuje, že súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb, ďalej z § 157 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania (obdobne predtým § 6 a § 100 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016).

19. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESLP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľa.

20. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že po právnej stránke ide o návrh na zaplatenie sumy 54 958,89 € s príslušenstvom z titulu náhrady škody, ktorý patrí k štandardnej rozhodovacej činnosti súdov. Čo sa týka skutkovej stránky, ústavný súd konštatuje, že možno pripustiť istú mieru skutkovej zložitosti veci vyplývajúcu z nutnosti vykonať znalecké dokazovanie.

21. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval existenciu zbytočných priet'ahov v napadnutom konaní, bolo správanie sťažovateľa ako účastníka tohto súdneho konania. Sťažovateľ si nesplnil povinnosť uloženú mu na pojednávaní 4. júna 2014 v lehote 15 dní zaslať súdu návrh osoby znalca na vypracovanie znaleckého posudku v konaní spolu s okruhom otázok na tohto znalca, a napriek tomu, že žiadosťou zo 7. júla 2014 žiadal o predĺženie tejto lehoty do 14. júla 2014, túto povinnosť si nesplnil a na následné urgencie súdu z 22. júla 2014 a 11. augusta 2014 vôbec nereagoval. Svoj návrh s okruhom otázok na znalca predložil sťažovateľ až následne po ustanovení znalca v konaní uznesením č. k. 8 C 88/2012-163 z 23. septembra 2014, a to formou návrhu na doplnenie znaleckého dokazovania ďalšími otázkami na znalca až 23. októbra 2014, čo tiež prispelo k predĺženiu procesu samotného znaleckého dokazovania.

22. Napokon ústavný súd hodnotil postup okresného súdu z hľadiska existencie zbytočných priet'ahov v doterajšom priebehu konania. Zistil, že z chronologického prehľadu jednotlivých úkonov súdu a z predloženého súdneho spisu vyplýva, že okresný súd bol v napadnutom konaní nečinný v období od 22. augusta 2012, keď bol žalobcom podaný

návrh na rozšírenie návrhu, do 10. februára 2014, keď bol zaslaný sťažovateľovi návrh na vyjadrenie spolu s poučením o procesných právach a povinnostiach. Okresný súd bol tak nečinný 1 rok a 5 a pol mesiaca. Nečinnosťou sa vyznačovalo aj obdobie od 23. októbra 2014, keď právny zástupca sťažovateľa doručil súdu návrh na vykonanie dokazovania – doplnenie otázok pre ustanoveného znalca, do 16. marca 2015, keď okresný súd uznesením doplnil úlohy ustanoveného znalca. V tomto prípade trvala nečinnosť okresného súdu približne 5 mesiacov. Okresný súd bol nečinný tiež v období od 18. decembra 2015, keď bol súdu doručený návrh sťažovateľa na vydanie dopĺňacieho uznesenia k uzneseniu o čiastočnom zastavení konania, do 9. júna 2016, keď okresný súd uznesením zamietol návrh sťažovateľa na vydanie dopĺňacieho uznesenia. Nečinnosť okresného súdu tak trvala 5 a pol mesiaca. Napokon sa nečinnosťou okresného súdu v dĺžke 10 a pol mesiaca vyznačovalo aj obdobie od 7. novembra 2017, keď boli odoslané rozhodnutia odvolacieho súdu právnym zástupcom strán a znalcovi, do 24. septembra 2018, keď súd vyzval právneho zástupcu sťažovateľa na upresnenie návrhov na vykonanie dokazovania.

23. Na základe uvedených skutočností predstavuje celková doba nečinnosti okresného súdu približne 3 roky a 2 a pol mesiaca.

24. Nečinnosťou, ale aj nesprávnou a nesústredenou činnosťou sa vyznačovalo aj obdobie od 10. októbra 2016, keď bola vec predložená odvolaciemu súdu a následne odvolacím súdom vrátená okresnému súdu ako predčasne predložená, do 27. apríla 2017, keď bola vec opätovne predložená odvolaciemu súdu.

25. V súvislosti s tým je potrebné zdôrazniť, že nielen nečinnosť, ale aj nesprávna, nesústredená a neefektívna činnosť všeobecného súdu môže zapríčiniť porušenie ústavou (dohovorom) zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, a to v prípade, ak jeho činnosť nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ na neho obrátil s návrhom, aby o jeho veci rozhodol (m. m. I. ÚS 688/2014).

26. Pokiaľ ide o obranu okresného súdu spočívajúcu v argumentácii o zmenách zákonného sudcu a dlhodobej neprítomnosti zákonného sudcu, ústavný súd poukazuje

na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v súdnom konaní (I. ÚS 35/03, II. ÚS 52/99).

27. Vychádzajúc z týchto skutočností, ústavný súd dospel k záveru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 88/2012 došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

28. Ústavný súd na základe svojho zistenia, že postupom okresného súdu došlo k porušeniu označených práv sťažovateľa, mu prikázal, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 88/2012 konal bez zbytočných prietáhov, pretože označená vec nebola v čase rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti sťažovateľa právoplatne skončená.

III.

29. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie. Z uvedeného textu ústavy vyplýva, že ústavný súd môže, avšak nemusí priznať primerané finančné zadosťučinenie.

30. Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

31. Sťažovateľ v sťažnosti žiadal o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 5 000 €, čo odôvodnil ako náhradu nemateriálnej ujmy, ktorá bola spôsobená

nekonaním a neefektívnym konaním okresného súdu, právnou neistotou, stavom psychického napätia a pocitom sklamaní z neprimeranej dĺžky konania.

32. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

33. Ústavný súd pri rozhodovaní otázky priznania finančného zadosťučinenia aplikoval zásadu spravodlivosti, zohľadnil konkrétne okolnosti prípadu a zároveň sa riadil úvahou, že cieľom priznania primeraného finančného zadosťučinenia je len zmiernenie ujmy pociťovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou.

34. V súvislosti s priznaním finančného zadosťučinenia ústavný súd poukazuje na skutočnosti už uvedené v jeho uznesení sp. zn. III. ÚS 558/2016 zo 17. augusta 2016, ktorým rozhodol o predchádzajúcej sťažnosti sťažovateľa týkajúcej sa prieskumov v napadnutom konaní, a to, že predmetom sporu vedeného pred okresným súdom je náhrada škody spôsobenej trestným činom sťažovateľa. Rozsudkom okresného súdu č. k. 6 T 71/2011-173 z 28. júla 2011, ktorý nadobudol právoplatnosť 28. júla 2011, bol sťažovateľ ako obvinený v predmetnom trestnom konaní uznaný vinným zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Trestného zákona. Ústavný súd v predmetnom uznesení tiež uviedol: „Sťažovateľ napriek tomu, že v dohode o vine a treste uzavretej 13. júna 2011 medzi sťažovateľom ako obvineným a prokurátorom a schválenej súdom rozsudkom Okresného súdu Námestovo č. k. 6 T/71/2011-173 z 28. júla 2011 dobrovoľne priznal a uznal vinu za spáchaný skutok a uviedol, že poškodenému nahradí škodu spôsobenú mu týmto trestným činom v rozsahu dohody, sa v napadnutom konaní o náhradu škody spôsobenej trestným činom snaží rozsah náhrady škody v rozpore so záujmom žalobcu ako poškodeného minimalizovať, dokonca svoju zodpovednosť za spáchanie predmetného trestného činu vo svojich podaniach odmieta.“

35. Vzhľadom na uvedené skutočnosti deklarovanie porušenia práv sťažovateľa a príkaz okresnému súdu konať bez zbytočných prieťahov predstavujú vo svojom súhrne podľa názoru ústavného súdu dostatočné završenie poskytnutej ústavnoprávnej ochrany a vytvárajú reálny predpoklad i pre garantovanie ústavne konformnej ochrany práv sťažovateľa v ďalšom konaní pred všeobecnými súdmi, preto mu požadované primerané finančné zadosťučinenie nepriznal.

36. Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom.

37. Ústavný súd podľa § 1 ods. 3 a § 11 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov priznal sťažovateľovi náhradu trov konania v sume 325,42 € z dôvodu trov právneho zastúpenia, a to za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2018 (príprava a prevzatie vecí a písomné vyhotovenie sťažnosti) v hodnote po 153,50 € vrátane dvoch režijných paušálov v hodnote po 9,21 €. Náhradu za tretí úkon právnej služby – stanovisko k vyjadreniu okresného súdu doručené ústavnému súdu 17. januára 2019 ústavný súd sťažovateľovi nepriznal, pretože obsah doručeného stanoviska nepovažoval za taký, ktorý by prispel k bližšiemu objasneniu posudzovanej veci, a navyše, stanovisko bolo ústavnému súdu doručené po lehote a až na základe opakovanej výzvy ústavného súdu.

38. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

39. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. januára 2019